

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμιν, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπ. τριτοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτ. τριτοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26'—Ἀριθ. 17

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

[ΥΠΟ ΡΟΥΔΥΑΡΑ ΚΙΠΑΓΚ]

[Ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τοὺς σημερινούς, Ἀγγλους συγγραφεῖς καὶ ποιητάς, ὁ Ρούδυαρ Κίπινγκ, δὲν γράφει μόνον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς. Ἐνας τόμος τοῦ ἐπιγράφεται «Τόσες-δὲ-Ἱστορίαι», — καὶ εἶνε διὰ τὰ τόσα-δὲ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διὰ τὰ τόσσα-μεγάλα παιδιὰ. Μίαν ἀπὸ αὐτὰς (διότι δυστυχῶς αἱ ἄλλαι, ἐντελῶς ἀγγλικά, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοηθοῦν εὐκόλῃ ἀπὸ τὰ Ἑλληνοπούλα), δημοσιεύομεν ἀπὸ σήμερον μὲ εἰκόνα σχεδιασμένην ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως.]

Τὰ περασμένα καὶ πολὺ μακρυνὰ χρόνια, ὁ Ἐλέφας, ὃ πολυκαπημένο μου Παιδίκι, δὲν εἶχε προδοσίδα. Εἶχε μονάχα μὴ μαυριδερὴ χοντρούλῃ μύτη, μεγάλη σὰ στιβάδι, ποῦ μπορούτε καὶ τὴν ἐλυγοῦτε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, μὰ δὲν μπορούτε καὶ νὰ πιάνη πράγματα μ' αὐτή. Ἦταν ὅμως ἓνας Ἐλέφας — ἓνας μικρὸς Ἐλέφας — ἓνα Ἐλεφαντόπουλο — ποῦ ἦταν γεμάτο μὲ ἀπληστον περιέργειαν, καὶ αὐτὸ θὰ πῇ πῶς ἔκαμνε παραπολλὰς ἐρωτήσεις. Καὶ ἐξοῦσε στὴν Ἀφρικὴν, κ' ἐγέμιζε ὅλη τὴν Ἀφρικὴν μὲ τὴν ἀπληστον περιέργειάν του. Ἐρώτησε τὴν ἀψηλὴ θάλα του, τὴ Στρουθοκαμήλῃ, γιατί τὰ φτερά της οὐρᾶς της ἐφύτρωναν κ' ἐμεγάλωναν ἔτσι-δὲ, κ' ἡ ἀψηλὴ θεῖς του, ἡ Στρουθοκαμήλῃ, τὸ ἔδειρε μὲ τὴ σκληρὴ-σκληρὴ νυχὸς της. Ἐρώτησε τὸν ἀψηλὸ θεῖό του, τὸν Καμηλοπάρδαλιν, γιατί ἔκαμε τὸ πετσί του βοῦλες-βοῦλες, καὶ ὁ ἀψηλὸς θεῖός του, ὁ Καμηλοπάρδαλις, τὸ ἔδειρε μὲ τὸ σκληρὸ-σκληρὸ νυχόπό-δαρό του. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μὲ ἀπληστον περιέργειαν! Ἐρώτησε τὴ χοντρή θεῖα του, τὴν Ἱπποπό-τάμη, γιατί τὰ μάτια της ἦσαν κόκκινα, καὶ ἡ χοντρή θεῖα του, ἡ Ἱπποπόταμη, τὸ ἔδειρε μὲ τὴ χοντρή-χοντρή ποδάρι της· καὶ ἐρώτησε τὸν μαλλιάρθ θεῖό του, τὸν Μπικμπουίνον, γιατί τὰ πεπόνια εἶχαν αὐτὴ τὴ γεῦσι κ' ὄχι ἄλλη, καὶ ὁ μαλλιάρθ θεῖός του, ὁ Μπικμπουίνος, τὸ ἔδειρε μὲ τὴν μαλλιάρθ-μαλλιάρθ πατοῦσά του. Κι' ἀκόμα ἦ-τον γεμάτο μὲ ἀπληστον περι-
εργειαν!

Ἐκαμνε ἐρωτήσεις γιὰ ὅ,τι ἔβλεπε, ἢ ἄκουε, ἢ ἄγγιζε, ἢ ἐμύριζε, ἢ ἔδωζε στὸ στόμα του, καὶ ὅλοι οἱ θεῖοι καὶ οἱ θεῖες· τοῦ το ἔδερναν. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μὲ ἀπληστον περι-
εργειαν!

Ἐνὰ καλὸ πρωί, κατὰ τὰ μισὰ τῆς Μεταπτώσεως τῶν Ἰσημεριῶν, αὐτὸ τὸ ἀπληστο Ἐλεφαντόπουλο ἐρώτησε μιὰ κινουρίκι καὶ καλὴ ἐρώτησι ποῦ δὲν εἶχε κάμῃ προτῆτερα ποτὲ του. Ἐρώτησε:

— Τί φαγὶ ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ Κρο-
κόδειλος;

Τότε ὅλοι εἶπαν « Στσούι! » μὲ δυ-

νχτὴ καὶ τρομερὴ φωνή, καὶ τὸ ἔδειρναν ἀμέσως καὶ ἐν τῷ ἄμῃ, χωρὶς νὰ στα-
ματήσουν, ὦρα πολλή.

Ἦστε, ἄμῃ ἐτελείωσε τὸ ξύλο, ἐπῆγε στὸ Καλοκαλὸ Πουλὶ ποῦ καθό-
τανε κατὰ μεσῆς στ' ἀγκάθι καὶ τὰ τρί-
βολα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ πατέρας μου μ' ἔδειρε, κ' ἡ
μητέρα μου μ' ἔδειρε· ὅλοι μου οἱ θεῖοι
καὶ θεῖες μ' ἔδειρναν γιὰ τὴν περι-
εργειάν μου· κ' ἐγὼ ἀκόμα θέλω
νὰ μάθω τί φαγὶ ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ
Κροκόδειλος!

Τότε τὸ Καλοκαλὸ Πουλὶ εἶπε μὲ
κλαφάριζή φωνή:

Εἰδὼ βλέπετε τὸ Ἐλεφαντόπουλο, ποῦ τὸν τραβᾷ τὴ μύτη ὁ Κροκόδειλος. Εἶνε πολλὴ ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο καὶ πονεῖ, καὶ μιλεῖ μὲ τὴ μύτη του καὶ λέγει, « Ἀσέ με ! Καὶ με κάνεις καὶ μπορῶ ! » Τραβᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμίν του, τὸ ἴδιο κ' ὁ Κροκόδειλος· ἀλλὰ ὁ Δίχρωμο-Πύθωρο-Πετρόφειδος τρέχει βιαστικὸς μέσα στὸ νερὸ νὰ βοηθήσῃ τὸ Ἐλεφαντόπουλο. Ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα εἶνε ἡ ὄχθη τοῦ τρανοῦ, πρᾶσινοσταχυολιγδεροῦ, λιμνοῦ ποταμοῦ (ἀλλὰ ποῦ καιρὸς νὰ καθίσω καὶ νὰ χρωματίσω τὰς εἰκόνας!) καὶ τὸ μπουκαλόδετρο μὲ τὰς στριμμένες ρίζας καὶ τὰ δακτὺ φύλλα εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πυρετό-δετρά ποῦ φυτρῶνουν ἐκεῖ.

Κάτω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν εἰκόνα εἶνε οἱ κίβες ἀφρικανικῶν ἔθνων ποὺ τὰν νὰ εἰδῶν σὲ μιὰ κιβωτὸ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε δύο λέοντες, δύο στρουθοκάμηλοι, δύο βόδια, δύο καμή-
λες, δύο πρόβατα καὶ δύο ἄλλα πράγματα ποὺ φαίνονται σὰν πορτίκια, ἀλλὰ θαρρῶ
πῶς εἶνε ὕψους. Αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἔννοian. Τὰ ἔβαλα, διότι ἐνόμισα πῶς θὰ
φαίνωνται εὐμορφα. Θὰ εἰσάγωτο παραπολλὰ ὄρατα, ἀν' ἢτο δυνατόν νὰ τα χρωματίσω.
— Σημειώσεις τοῦ Συγγραφέως.

— "Οχι, καλέ, τὸν διέκοψεν ὁ Ποντίκαρος. Ἐπρεπε νὰ πῆς: Ἐπῆγαμε γιὰ αὐγά, καὶ ταῦραμε μπαστούνια!

— Μὲ τὸ μπαστούνι θὰ τὲς φᾶς ἐσύ, ἄνυστε, πού μ' ἔκαμες κ' ἔρριξα τὸ καλάθι!

Ἀλλὰ πρὶν προσβάθῃ ὁ Ποντίκαρος νὰ τὲς φᾶῃ ἀπὸ τὸν Κοκκινουσκούφην, ἐπρόερχασε ἕνας μεγάλος γάτος καὶ τοὺς ἔφαγε καὶ τοὺς δύο.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

(Συνέχεια· ὄδε σελ. 125)

«Καὶ εἶχα δίναιον ἐγώ. Μὰς ἐπῆγαν στὴν πρωτεύουσάν τοῦ βασιλίου τῶν, ἢ ὅποια, πρέπει νὰ το ὁμολογήσω, δὲν εἶχε οὔτε ἡλεκτρικὰ φῶτα, οὔτε σιδηρεδρόμους μὲ ἡλεκτρισμό, οὔτε θέατρα καὶ πανεπιστήμια, ἦτον ὅμως σπουδαία πόλεις διὰ τὸ νησι τῆς Τσοκολάτας, διότι εἶχε καμμία εἰκοσαριά καλύβες ἀπὸ καλάμια μπαμπού, σκεπασμένες μὲ φύλλα ἀπὸ λατάνιες, ποὺ εἶχαν μιά πόρτα

κάτω, στὸ νησι τῆς Τσοκολάτας, τόσο εὐχάριστα σὰν νὰ ἦμουν ἐντέπιος Τσοκολατῆς κ' ἐγώ, ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλῇ κανένας, χωρὶς νὰ σκοτίζωμαι γιὰ τίποτε, ἀρκεῖ τα εὐρίσκα ὅλα ἐτοίμα. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν καϊμένο, τὸν Ἀσπροχιονάτο· εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιὰ στὴν πατρίδα του, καὶ τα εἶχε διαρκῶς στὸ νοῦ του. Ἐπονοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ τον βλέπω ἐστὶ λυπημένο.

«Μιά μέρα ποὺ οἱ λαμπροὶ μὲς σπιτονοικοκύρηδες, — ἀφοῦ δὲν ἐγύρευαν τὸ νοῦ, — μὲς ἐκάλεσαν νὰ παίξουμε τόπι, — καὶ το ἐπαῖξαν πολὺ νόστιμα, διότι τὰ τίπια τῶν ἦσαν μεγάλα ἰνδικὰ καρύδια, ποὺ ἔσπαζαν κεφάλια ἄμα τα ἐπετύχιναν ἐπάνω στὸ παίγνιδι, — τοὺς ἐζήτησα συγγνώμην διότι δὲν ἐδεχόμουν τὴν εὐγενεστάτην πρόσκλησίν των, κ' ἐπῆγα νὰ κάμω ἕνα περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά.

«Ἐκεῖ ἤυρα τὸν μάγερα ποὺ ἐκάθητο κ' ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα σὰν τὴν Καλυψώ, ἔταν τῆς ἐφυγῆς Ὀδυσσεύς. Βλέπεις τί ὥραϊα ποὺ ξέρω τὴν Μυθολογίαν; — Λοιπόν, τοῦ λέγω:

«— Ἀρχιμάγερά μου, ἀδυνατίζεις, καθημερινῶς σὲ βλέπω κ' ὅλο πρσινίζεις, — διότι βλέπεις, παιδί μου κύριε Κωστάκη, οἱ ἀράπηδες δὲν κιτρινίζουν, ἀλλὰ πρσινίζουν ἄμα ὑποφέρουν. — Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις νοσταλγίαν...
«— Ναί, σύντροφε! εἶπε ὁ Ἀσπροχιονάτος, καὶ τὸν ἐπῆραν ποτάμι τὰ δάκρυα ἀπεθύμησα τὰ μούρα κατσινάκια, καὶ τὴ μαύρη κατσίκῃ τὴ μυχμὰ τους.»

— Τὰ μαύρα κατσινάκια! ἀνέβόησεν ὁ Κωστάκης.

— Ναί, παιδί μου, τὰ ἀράπο, τὰ παιδάκια του. Ἐστὶ τὰ ἔλεγε.
«— Λοιπόν, τοῦ εἶπα, κάμε χορά, ἀρχιμάγερά μου, διότι ἔχω στὸ μυαλό ἕνα μεγάλο σχέδιο γιὰ νὰ το στρήψωμε ἀπ' ἐδῶ.

«Ἐἶπα μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα τὸ σχέδιό μου στὸν Ἀσπροχιονάτο, κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἔβγαλε καὶ ἀγριοφωνάρες, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ θυμηθῶ ἕνα οὐραγκουτάγκο ποὺ εἶδα σ' ἕνα ἱπποδρόμιον. Ἐστὶ ἐσυνέθιζε νὰ φανερόνῃ τὴ χαρὰ του ἐκεῖνος ὁ μαυραράκης...
«— Τώρα θὰ σου πῶ τὸ σχέδιό μου· ἀκουσέ το καλὰ καὶ πρόσεξε νὰ το καταλάβεις.

«Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τσάι-Κέ-Λάιτας

ἔναμε ἀπόφασιν νὰ προσφέρῃ τροπέζι ἐπίσημον εἰς τὸν γείτονά του, τὸν ἀρχηγὸν τῶν νήσων Τούκα-Κάου, διὰ νὰ του ἀποδείξῃ ὅτι κάνουν καλλίτερα φαγητὰ στὰ νησιά τῆς Τσάι-Κέ-Λάιτας παρὰ στὰ νησιά Τούκα-Κάου. Ἐσὺ ξέρεις καὶ μαγειρεύεις ἔξοχα τό... καὶ τό...

«Τοῦ ἀροδίστα μερικὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια ἐμαγειρεύει στὴν ἐντέλεια — νὰ τρῶς ἐσὺ καὶ νὰ μὴ δίνῃς τῆς μητέρας σου, Κωστάκη μου, — καὶ τοῦ ἀνέπτυξα κατὰ πλάτος καὶ φάρδος τὸ περίφημο σχέδιό μου.

«Ὅταν ἐμείναμε σύμφωνοι πέρα ὡς πέρα οἱ δύο μας, ἐσηκωθήκαμε κ' ἐπῆγαμε στὴν καλύβη τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔπου τον ἤυραμε κ' ἦταν ἐκλεισμένος μὲ τὸν δικό του τὸν ἀρχιμάγερα, καὶ τοῦ ἔδινε διαταγὰς καὶ παραγγέλεις διὰ τὸ μεγάλο τραπέζι.

«Τοῦ ἔκαμα νόημα κ' ἐδόγηκε ἔξω.

«— Ἐ! Τράκα-Τρούκα, τοῦ ἐφώνησα τότε, μεγάλε καὶ τρανὲ ἀρχηγέ τῶν Τσάι-Κέ-Λάιτας, — διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀγριάνθρωπος πεθαίνει γιὰ τίτλους καὶ ἀξιώματα, ὅπως δὰ κ' ὅλος ὁ κόσμος, — ἔ, Τράκα-Τρούκα, εἶνε ἀλήθεια ὅτι σκοπεύεις νὰ προσφέρῃς τραπέζι εἰς τὸν σύντεκνον καὶ συντεχνίτη σου, τὸν ἀρχηγὸν τῶν νήσων Τούκα-Κάου;

«— Ναὶ ε, Φεγγαροπρόσωπε, μοῦ ἀπήντησεν ὁ Τράκα-Τρούκας, διότι ἔτσι μ' ἔλεγε, ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε ἡ φυσιογνωμία μου, ἂν καὶ τὰ μούτρα μου ἀπὸ τὸν ἥλιο εἶχαν γίνῃ μᾶλλον σὰν πατάτα παρὰ σαν φεγγάρι.

«— Ἐπιθυμεῖς, υποθέτω, νὰ γίνουν τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης.

«— Τὸ ἐμάντευσε Φεγγαροπρόσωπε! ἀπήντησεν ὁ Τράκα-Τρούκας, καὶ τὸ κατὰμαυρο χρώμα του ἔγινε ἀνόμα πὸ μαῦρο ἀπὸ τὴν χαρὰ του ποὺ θὰ ἔδινε τόσο μεγάλο τραπέζι. Ὁ σύντεκνός μου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου, — ἐξηκολούθησε, — ξεύρεις, Κωστάκη, αὐτὰ τὰ νησιά εἶνε ἢ σταθῆντο ἢ σοβράνο, ἢ στὴν πρῶμην ἢ στὴν πλῶρην τῶν νησιῶν τῆς Τσοκολάτας... καλὰ καλὰ δὲν θυμοῦμαι τὴν τοποθεσίαν των, — λοιπόν, ὁ σύντεκνός μου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν νήσων Τούκα-Κάου, μοῦ ἔκαμε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ δεχθῇ τὴν πρέσκλησίν μου. Ἐχει τὴν ιδέαν καὶ ὑποστηρίζει πῶς ὁ μάγεράς του εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν διόνό μου· ἐκάμαμε ὥς τώρα τρεῖς πολέμους γιὰ ν' ἀποδείχθῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μαγειρεύει μαστορινώτερα τὰ κόκκινα μυρμηκία μου σὰν καὶ τὲς ἀκρίδες σαλμῆ...

«Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης πρὸς τὸν Κωστάκη, διακόψας τὴν διήγησίν του, ὅτι καὶ οἱ ἀγριάνθρωποι τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν ἔχουν

παραπάνω μυαλό ἀπὸ τοὺς πολιτισμένους.

«— Καὶ φυσικὰ, εἶπα τότε ἐγώ τοῦ Τράκα-Τρούκα, τὸ θέλει καὶ το λαχταρεῖ ἡ καρδούλα σου νὰ ξεπεράσῃ ὁ μάγεράς σου τὸν μάγερα τοῦ γείτονά σου; — Φυσικὰ.

«— Λοιπόν! θὰ σου πῶ καὶ τι, καὶ ἀκουσέ το καλὰ· ἡ ἀφεντιά του, ὁ ἀράπης ποὺ εἶνε μαζί μου, εἶνε ὁ πρῶτος μάγερας ὅλης τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς Ἀφρικῆς μαζί. Ἦτον ἀρχιμάγερας εἰς τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως τῆς Παταγωνίας...

«Ἐἶπα τῆς Παταγωνίας, χωρὶς νὸ ξεύρω ἂν ἐκεῖνος ὁ τόπος ἔχῃ βασιλέα ἢ ἂν ὁ βασιλέας του εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ μάγερα. Μά, ἐννοία σου, κ' ὁ Τράκα-Τρούκας δὲν ἐσκάμπανε ἀπὸ Γεωγραφία.

«— Ἀ! ἀλήθεια, τοῦ βασιλέως τῆς Παταγωνίας, εἶπε κ' ἐκύτταξε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸν Ἀσπροχιονάτο.

«— Μάλιστα, Ἐνδοξότατε, — ξεύρεις, ἄρα ὁμιλεῖς μὲ ἀρχηγό, πρέπει νὰ τοῦ λῆς: Ἐνδοξότατε. — Μάλιστα, Ἐνδοξότατε, αὐτὸς ὁ κλαψιάρης ποὺ βλέπετε. Ξέρει καὶ μαγειρεύει τὸ στουφάδο καὶ τὴν ψαρόσουπα στὴν ἐντέλεια· ξέρει ἀκόμα καὶ κάμνει γρανίτες καὶ παγωτὰ κρέμα-βανίλλια καὶ τσοκολάτα, καὶ κάθε λογῆς πράγματα ποὺ δὲν τα ἔφαγες, Ἐνδοξότατε, οὔτε στὸν ὕπνο σου! (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΥΡΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Οἱ νεαροὶ ἐπιδάται ἠσθάνθησαν ζωηρὰν συγκίνησιν, ὅταν εἶδαν τὸ πτώμα ἐκεῖνο· ἐνόμισαν ὅμως ὅτι ἦτο θῦμα τυχαίου συμβάντος, — ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἶχε πέσῃ καὶ πληγωθῇ θανασίμως πρὶν καταποντισθῇ. Δὲν ὑποπτεύθησαν ἂν ὅτι εἶχε συμβῇ ἔγκλημα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ὅμως καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγνωρίζαν πολὺ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Κόρρης εἶπε πρὸς τὸν ναύκληρον:

«Ἄλλο δὲν μας λείπει τώρα παρὰ νὰ πᾶν ὁ καπετὰν-Πάξτων καὶ οἱ ναυτίες του καὶ νὰ πέσουν ἔξω σ' ἄκρογιαλί!

Πορευθῆσαν μὲ προσοχήν, ἔσον ἔφθανεν ἡ ὁρασίς των. Κανὲν ἄλλο πτώμα δὲν ἐπέπλεε. Μόλοντο τοῦτο μὲ πόσῃ ἀνυπομονήσιν ἐπερίμεναν τὴν ὥραν ποὺ θ' ἄφιναν ἐκεῖνο τὸ ἀγκυρεβόλιον καὶ δὲν θὰ τοὺς ἔβλεπαν πλέον ἀπὸ τὴν ξηρὰν!

Ὁ κύρηνος ἐπέτρεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ μετεβάλλετο ταχέως ὁ καιρὸς. Μερικὰ σύννεφα εἶχαν σηκωθῇ πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἦτο δὲ πι-

θανὸν ὅτι θὰ ἤρχετο ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηρὰν, πρὶν νυκτώσῃ.

Λοιπόν, δὲν θὰ ἔχαναν τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἂν ἀκόμη μετεβάλλετο εἰς θύελλαν αὐτὸς ὁ ἄνεμος, — ἀρκεῖ μόνον ν' ἀπεμακρυνε τὸν «Γοργὸν» καμμιὰ εἰκοσαριά μίλια πρὸς τὸν Ἀτλαντικόν...

Ἐν τῇ μεταξὺ, σκιαζόμενοι ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῆς πρῶμνης, οἱ νεαροὶ θαλασσοπόροι διεσκέδαζαν βλέποντες τὴν κίνησιν ποὺ ἐγίνετο εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ὁχι μόνον ἀτμόπλοια ἐπηγαίνοντο, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἰστιοφόρα ἐφευγαν ρυμουλκούμενα ὑπὸ τῶν ρυμουλκῶν ἀτμικῶν τῶν τῆς Κουίν-στάουν.

Ὡ! ἂν ἐτολμοῦσε ὁ Χάρρης Μάρκελ, θὰ ἐφώνηζε κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ρυμουλκὰ, θὰ το ἐσυμφωνοῦσε καὶ θὰ ἐκαλοπλήρυνε διὰ νὰ ρυμουλκῇ εἰς τὰ ἀνοικτὰ!

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπρότεινε μάλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ αὐτὸ τὸ μέσον, ἀφοῦ ἦτο βέβαιον ὅτι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὸν πορθμόν, θὰ εὕρισκαν τοὺς πελαγίους ἀνέμους.

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντέταξε κατηγορηματικὴν ἀρνήσιν· μὴ τόνον ἀπτόμοτον, ὁ ὅποιος ἐπρόνάλεσεν ἀρκετὴν ἐκπληξίν. Ἐπὶ τέλους, ὁ κυβερνήτης γνωρίζει τί πρέπει νὰ κάμῃ, καὶ δὲν χρειάζεται κανένας τὴν γνώμην.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅσον καὶ ἂν τοῦ ἐσύμφερε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ἐκείνην τὴν πόσον ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἑαυτὸν του, ἀδύνατον ἦτο νὰ συγκατενεύσῃ νὰ πάρῃ ρυμουλκόν. Τί θὰ συνέβαινεν ἂν ὁ κυβερνήτης τοῦ ρυμουλκοῦ

ἐγνωρίζε τὸν πλοίαρχο Πάξτων ἢ κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας του καὶ δὲν τοὺς εὕρισκε μέσα εἰς τὸν «Γοργόν»;... Ὁχι! προτιμότερον νὰ περιμένουν ἀκίνητοι.

Κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, πυκνὸς καπνὸς ἐφάνη πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ. Τί εὐχάριστος ἐνασχόλησις νὰ κυττάζῃ κανεῖς πλησιάζον τὸ ἀτμόπλοϊον ποὺ εἶχε φανῇ εἰς τὸν ἐρίζοντα!

Τὸ ἀτμόπλοϊον ἐκεῖνο ἔπλεεν ὀλοταχῶς. Δι' αὐτὸ, πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα, ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἦτο πολεμικὸν καὶ δι-

«Ἐπρόβλεψαν τὸ σηματοσκοπικόν.» (Σελ. 134, στήλ. α'.)

ηθύνετο πρὸς τὸν πορθμόν. Ὅλα τὰ τηλεσκόπια ἐστρωλῶθησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπροσπαθοῦσαν ποῖος πρῶτος ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἐθνικότητα τοῦ σκάτους ἐκείνου. Ὁ Κλωδιὼν ἦτο αὐτὸς ὁ τυχερός· διέκρινε καθαρὰ τὸν ἐπισείοντα, ὅστις ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στρατιωτικοῦ ἱστοῦ. (1)

— Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν! ἐφώνησε.

(1) Στρατιωτικὸς ἱστὸς λέγεται ὁ χρησιμεύων, ὅχι πρὸς ἐκπέτασιν ἱστῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ υποστηρίξῃ ἀπλῶς τὰ πολεμικὰ θωράκια καὶ τὰ ἐπιστήλια τῶν σημάτων.

«Ἐ, Τράκα-Τρούκα, εἶνε ἀλήθεια ὅτι...» (Σελ. 132, στ. γ'.)

στὸν τοῖχον γιὰ νὰ μπαίνουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ μιά τρύπα στὸ ταβάνι γιὰ νὰ βγαίνει ὁ καπνός.

«Ἄμα ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, εἰ ὁδηγίμας ἐστάθηκα, μὰς ἔλυσαν καὶ μὰς ἐπῆγαν εἰς ἕνα ἀτὸ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ παλάτια· καὶ ἀντὶ νὰ μὰς φάγουν βραστοὺς ἢ ψητούς στή σκόρα, ὅπως ἐφοβεῖτο ὁ Ἀσπροχιονάτος, μὰς ἔφεραν μπανάνες, χουρμάδες, καρύδια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ μὰς φιλέψουν.

«— Ἀρχιμάγερά μου, λέγω, καλὰ θὰ τὴν περάσωμεν ἐδῶ· φαγὶ καὶ ὕπνο χάρισμα, καὶ καθησίο!

«Ἐπερνοῦσα περίφημα, ζωὴ καὶ

— Άφοῦ εἶνε γαλλικόν, ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, θά το χαϊρετίσωμεν τήν στιγμήν που θά περνᾷ!

Καί ἐπῆγε νά ζητήσῃ ἀπό τόν Χάρρη Μάρκελ τήν ἀδειαν νά χαϊρετίσῃ τήν Γαλλίαν, τήν ὁποίαν ἀντεπροσώπευεν ἐκεῖνο τὸ πολεμικὸν πλοῖον.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν εἶχε κανένα λόγον ν' ἀρνήθῃ. Ἐδῶκε λοιπὸν τήν ἀδειαν, καί προσέθηκε μάλιστα ὅτι βεβαίως θ' ἀνταπεδίδοτο εἰς τὸν «Γοργόν» ὁ χαϊρετισμὸς του. Ἔτσι το συνειθίζουν εἰς ὅλα τὰ ναυτικά!

Τὸ σκάφος ἐκεῖνο ἦτο θωρακισμένον καταδρομικόν, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐκτόπισμα ἐπὶ τὰς ὀφθαλμικὰς χιλιάδων τόνων καὶ ἔφερε δύο στρατιωτικοὺς ἰστούς. Ἡ τρίχρωμος σημαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὴν πρύμνην του. Τὸ πολεμικὸν ἔσχιζε γοργότατα τὴν ἡρεμὸν θάλασσαν μὲ τὸ δῶδ ἐμβολὸν του καὶ ἄφηνεν ὀπίσω μακρὰ ὀμαλὰ ἕλξη.

Ἐδιάβασαν τὸ ὄνομά του μὲ τὰ τηλεσκοπία τὴν στιγμήν που ἐπέρκετο ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Ἦτο τὸ «Ζεμμάπ». Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σκάφη τοῦ γαλλικοῦ στόλου.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Τωνῆς Ρενώ ἦσαν εἰς τὸ κάσσο καὶ ἐκρατοῦσαν τὸ σηματοσχοινὸν τοῦ κέρματος τοῦ ἐπιτρόπου. Ὅταν τὸ «Ζεμμάπ» ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μόλις τετάρτου τοῦ μιλίου, ἐτράδῃξεν τὸ σηματοσχοινόν, καὶ ἡ βρετανικὴ σημαία ὑπεστάλη τρεῖς φορές, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἀρτιστεῖς, Ἀγγλοὶ, Δανοὶ καὶ Ὀλλανδοὶ ἐφώναζαν πρὸς τιμὴν τῶν συντρόφων των «Ζήτω ἡ Γαλλία!» Τὸ «Ζεμμάπ» ἀντεχειρίσθη μὲ τὴν σημαίαν του.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ αὐτὴ τιμὴ ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν, ὅταν αὐτὴ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κέρα ἐνὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου, καταπλέοντος ἐκ Νέας Ὑόρκης.

Κατὰ τὰς πέντε περίπου παρετηρήθη ὅτι τὰ σύννεφα εἶχαν πυκνωθῇ πρὸς τὰ βορειοανατολικά καὶ ἐσκόλασαν τὰ ὑψώματα, τὰ ὁποῖα ὑφύοντο ὀπισθεν τοῦ κόλπου τῆς Κόρκ. Ἀξιοσημείωτος ὅπως δὴποτε ἦτο ἡ διαφορά τὴν ὁποίαν ἐδειξεν ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ὄψιν που εἶχε αὐτὴν τὴν ὥραν κατὰ τὰς προηγουμένων ἡμέρας. Ἀν καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ πάλιν ἔδυνεν ὁ ἥλιος εἰς καθαρὸν ὀρίζοντα, ἐν τούτοις βέβαιον ἦτο πλέον ὅτι τὸ πρωὶ θ' ἀνέτελλε μέσα στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα βορειοανατολικά σύννεφα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐκουδέντιαζαν εἰς τὴν πρῶραν. Δὲν ἤθελαν νὰ φανοῦν ἐπάνω στὸ κάσσο διὰ νὰ μὴ τους παρατηρήσῃ καὶ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κανεὶς, εἴτε ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς τῆς παραλίας εἴτε ἀπὸ τὰ ἄλλα πλοῖα.

— Εἶνε ἄερας ἐκεῖ μέσα! εἶπεν ὁ ναύκληρος ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ σύννεφα.

— Πιστεύω... ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπὸν, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ, δὲν θὰ χάσωμεν οὔτε μίαν πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἄερα, πλοίαρχε Πάξτων... μάλιστα, πλοίαρχε Πάξτων!... Δὲν πρέπει τάχατε νὰ συνειθίσω νὰ σε φωνάζω ἔτσι... τοῦλάχιστον γιὰ μερικὰς ὥρας ἀκόμα; Ἀδύρην... ἀπόψε μάλιστα ἐλπίζω ὅτι θὰ ξαναγίνῃς ὁριστικῶς ὁ πλοίαρχος Μάρκελ, καπετάνις μου... Ἄ! ἀλήθεια, ἐψαχνα ναῦρω ὄνομα γιὰ τὸ καράβι μας... Δὲν θὰ ξαναρχίσῃ βέβαια ὁ «Γοργός» τὴν ἐκστρατεία μας εἰς τὸν Εἰρηνικόν!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἠρώτησε:

— Εἶνε ὅλα ἐτοιμα γιὰ τὸ σαλπάρισμα; — Ὁλα, πλοίαρχε Πάξτων. ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Δὲν ἔχμε παρὰ νὰ σηκώσωμε τὴν ἄγκυρα καὶ ν' ἀνοίξωμε τὰ πανιά...

— Ἀπόψε, μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, εἶπε μὲ βεβαιότητα ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἂν δὲν εἴμεθα τοῦλάχιστον πέντε ἢ ἕξι μίλια κάτω ἀπὸ τὸν κόβο τοῦ Ρόμπρτερ, πολὺ θ' ἀπορήσω...

— Καί ἐγὼ περισσότερο θὰ δυσχερῆσθω, παρὰ θ' ἀπορήσω! διέκοψεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Νά! κύτταξε, δύο ἀπὸ τοὺς ἐπιδάτας μας ἔρχονται νὰ σοὺ μιλήσουν.

— Τί ἔχουν πάλιν νὰ μοῦ ποῦν; ἐμουρμουρίσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ Μάρκος Ἄνδερς καὶ ὁ Τωνῆς Ρενώ, — οἱ δύο μαθητὲς ὁ μὲν οἱ ναῦται ὅπως τοὺς ἔλεγαν οἱ συμμαθηταῖ των, — εἶχαν κατ' ἑξῆς ἀπὸ τὸ κάσσο καὶ διηυθύνοντο πρὸς τοὺς δύο πειρατάς.

Ὁ Τωνῆς Ρενώ ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε:

— Πλοίαρχε Πάξτων, οἱ συμμαθηταῖ μοῦ στέλνουν τὸν Μάγνον καὶ ἐμένα νὰ σας ἐρωτήσωμεν ἂν ὑπάρχουν σημεῖα ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ...

— Βεβαίως ὑπάρχουν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Εἶνε λοιπὸν πιθανὸν νὰ σαλπάρῃ ἀπόψε ὁ «Γοργός»;... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Πολὺ πιθανόν... αὐτὸ ἀκριβῶς ἐλέγαμεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ἐγώ.

— Ἀλλά, ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ παρὰ τὸ βράδυ ἴσως, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Τὸ βράδυ, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Τὰ σύννεφα ἀνεβαίνουν πολὺ ἄργα, καὶ ὁ ἄνεμος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πιάσῃ πρὶν ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ὥρας...

— Παρατηρήσαμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὅτι αὐτὰ τὰ σύννεφα δὲν εἶνε κομμένα, καὶ ἐπομένως θὰ κατεβούνουν

πολὺ χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα... Αὐτὸ χωρὶς ἄλλο, πλοίαρχε Πάξτων, δὲν σὰς κάμνει νὰ υποθέτετε ὅτι εἶνε πιθανὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ;...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔκαμε νεῦμα καταφατικόν, καὶ τότε ὁ ναύκληρος ἐσπευσεν νὰ προσέειπαι:

— Μάλιστα, μικροὶ μου κύριοι, πιστεύω πῶς τον βροτοῦμε πειὰ στὰ χεῖρῃ μας τὸν ἄνεμον αὐτὴ τὴ φορὰ! Καὶ θὰ εἶνε ἄνεμος καλός, γιὰτί θὰ μας πᾶ κατὰ τὸν πόντον... Λιγὰκι ὑπομονὴ ἀκόμα, καὶ ὁ «Γοργός» θ' ἀρίστη ἐπὶ τέλους τὰ νερά τῆς Ἰρλανδίας!... Εἰς τὸ ἀνκεμαζοῦ, ἔχετε καιρὸν νὰ καθίσετε στὸ τραπέζι, καὶ ὁ Ρανυᾶς Κῶρ ἐστήκωσεν ὅλη του τὴν κουζίνα στὸ πεδᾶρι γιὰ τὸ τελευταῖόν σας γεῦμα... τὸ τελευταῖόν που θὰ κάμετε κοντὰ στὴ στεργιὰ, ἐνοεῖται!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐξάρωνε τὰ φρύδια του, διότι ἐννοοῦσε πολὺ καλὰ τοὺς φρικτοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ. Ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ σταματήσῃ τὴν φλυαρίαν ἐκείνου τοῦ ἀθλοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο προικισμένος μὲ θηριώδη εὐθυμολογίαν ἢ μὲ εὐθυμολόγον θηριωδίαν, ἂν προτιμάτε...

— Κιλά, εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς, θὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι ἅμα ἐτοιμασθῇ τὸ φαγητόν.

— Καί, ἐπέμινεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἂν πρόκηται νὰ σαλπάρετε πρὶν ἀποφάγωμεν, μὴ διστάσετε νὰ μας σηκώσετε!... θ' ἐλθωμεν νὰ εἴμεθα ὅλοι στὰς θέσεις μας διὰ τὴν ἄπαρσιν.

Ἐμειναν σύμφωνοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ τότε οἱ δύο νέοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κάσσο. Ἐκεῖ, ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των διὰ τὴν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ ἕως τὴν στιγμήν που ἔνας ναύτης, λεγόμενος Οὐάγγας, ἤλθεν νὰ τους εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἐτοιμόν...

Ὁ Οὐάγγας αὐτὸς εἶχεν ἐρισθῇ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρύμνης, καὶ ἔκαμε καθήκοντα καμρώτου Ἦτο ἡλικίας τριανταπέντε ἐτῶν, καὶ ἡ φύσις εἶχε κάμῃ λάθος δώσασα εἰς αὐτὸν φυσιογνωμίαν εἰλικρινὴ καὶ μορφὴν συμπαθητικὴν δὲν ἔξιζε ὅμως παρκαπνᾶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἡ περιποιητικότης του δὲν ἦτο ἀμέτοχος πονηρίας, καὶ αὐτὸς δὲν ἐσυνείθεε νὰ κυττάξῃ καταπρόσωπον τοὺς ἀνθρώπους. Αἱ λεπτομέρειαι οὗται εἶχαν διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρκαπνᾶ καὶ ἄπειροι, ὥστε ν' ἀνακαλύψουν τὰ τεκμήρια ἐκεῖνα τῆς κακίας τοῦ ἀνθρώπου.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Οὐάγγας εἶχε γοητεῦσθαι ἰδιαίτερώς τὸν κ. Ὁράτιον Πάττερσων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μὲν τὸσον νέος, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἄπειρος τοῦ κόσμου.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΟΥ ΕΠΕΞΕΝ Ο ΝΕΛΣΩΝ

Πρό τινων ἐτῶν εἶχε διοργανωθῇ Ναυτικὴ Ἐκθεσις εἰς τὸ Λονδίνον. Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἡτο καὶ ἐν τρίκροτον τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τὸ ὅποιον ἔμωσ ἦτο νέον, ναυπηγῆθεν ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐκθεσιν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς «Νίκης», τῆς περιφήμου ναυαρχίδος τοῦ Νέλσωνος. Εἰς τὸ τρίκροτον αὐτὸ εἶχαν βάλῃ καὶ διάφορα ἀνδρείκελα, παριστάνοντα τὸν Νέλσωνα ἀποθνήσκοντα ἐν τῷ μέσῳ τὸν ἀξιωματικῶν του. Ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα ἦτο μίαν πλάκα ἀπὸ μπρούντζου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ἔπεσεν ὁ Νέλσων». Ὅσοι λοιπὸν ἐπισκέπτοντο τὴν ἐκθεσιν, ἐθωροῦσαν καθήκον των νὰ πατήσουν εἰς τὸ μέρος ἐποῦ ὁ «Ἀγγίλος» ἦρως ἐτραυματίσθη θανασίμως, καὶ ἡ πλάκα ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμο τῶν ποδῶν, ἔγεινε γλυστερὴ σὰν πάγος.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκθεσιν καὶ μίαν γρηούλα ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Ἐπῆρε ἕναν ὀδηγόν, καὶ αὐτὸς τὴν περιήγαγε εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας τῆς ἐκθέσεως. Ἐφθασαν καὶ εἰς τὰ ναυπηγεῖα, καὶ ἐμῶθηκαν εἰς τὴν «Νίκην». Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πλάκα, ὁ ὀδηγὸς ἐσταμάτησε καὶ εἶπε μὲ εὐλαβὴ τόνον: — Ἐδῶ, κυρά μου, ἔπεσεν ὁ Νέλσων.

— Μά, βέβαια, ἀπαντᾷ ἡ γρηούλα, δὲν μοῦ φαίνεται παρᾶξενον, ἀφοῦ λίγο ἔλειψεν νὰ πέσω καὶ ἐγώ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἀγνή περνᾷ μὲ τὴν μητέρα της ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου τὴν ἡμέραν τῆς σάββατος τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κεραῖ, καὶ, βλέπουσα τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μαθητῶν, ἐρωτᾷ:

— Καλὲ μαμά, ποῦ πάνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄθροιστοι;

— Πηγαίνουν νὰ στεφανώσουν τὸν Κεραῖ.

— Καὶ ποῦν παίρνει;

— Ἐστῆλην ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου [Ε]

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Μικροῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ. Νὰ μὴ το ἡσημοῦνουν οἱ φίλοι μου ἐρασιτέχναι καὶ μείνουν ἔξω.

Νά καὶ ὁ Βαρδαλαμπόπουλος, ποῦ εἶχε νὰ γανθὶ τόσον καιρὸν. Λίγα λόγια γράφει ἀλλὰ μετὰ. Τοῦ ἀρέσει προπάντων ἡ ιδέα νὰ ἀσχοληθῇ τὸ ἔτος μας ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον. Αὐτὸ τὸ κάμνον πολλὰ εὐρωπαϊκά περιοδικά, διὰ τὸν ἴδιον λόγον που ἀπεφάσισα νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγώ. Ὅσον διὰ τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν ποῦ μὲ ἐρωτᾷ, τοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ δὲν μμεῖται τὴν διὰπλάσιν, ἀλλὰ τὰ ἀγγλικά καὶ ἀμερικανικά περιοδικά, — καὶ ἴδια τὸ ὁμώνυμὸν του τῆς Νέας Ὑόρκης, — τὰ ὁποῖα εἶνε τέλεια εἰς τὸ εἶδος των καὶ πραγματικῶς ἀξιολογίματα.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς. Ἰπτότα τοῦ Μεσαίωνα [ΕΕΕ]. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν καὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ

σου, καὶ ἡ περὶ πατρίδος καὶ ἡ περὶ τῆς ἐορτῆς μας. Ὁ διάλογος, ὁ ποῖος ἀπηγγέθη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς κοινότητός σας, εἶνε ἀπὸ τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ ἐπιγράφεται «Συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως».

Ἐχεῖς δίκαιον, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον [ΕΕ], ἐπληθύνθησαν οἱ ἀντιπαρεῖς ξένων Παιδικῶν Πνευμάτων, καὶ ἐγὼ δὲν εἰσέβρω τί νὰ κάμω! Εἶνε δυνατόν, πρὶν δημοσιεύσω ἐν ἑυμορφῇ Π. Πνεύμα, νὰ κυττάξω ὅλους τοὺς ἡμεροδείκτας καὶ ὅλα τὰ περιοδικά, διὰ νὰ ἰδῶ μήπως εἰδημοσιεύθῃ; Συλλογίζομαι νὰ τα παύσω καὶ νὰ ἡσυχάσω... Ὁ Ἀνατὶς ἐγέλασε πολὺ μὲ τὸ: «Ἀνατὶ!... Ἀνατὶ!... λαμὰ σαβαθθαίνι!»

Δὲν μπορῶ μὲ τὴ γραφίδα
Νὰ σοὺ γράψω τὴ χάρα μου
Εἰς τὸ φύλλον σου διατ' εἶδα
Τυπωμένο τόνομά μου!

ἔτσι ἀρχίζει ἕνα εὐμορφὸν ποιηματάκι ποῦ μοῦ στέλλει σήμερον ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λουκαίου [ΕΕ], μὲ μίαν ὠραίαν ἐπιστολήν. Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχω: ὅτι ποτὲ δὲν δημοσιεύω ποιήματα συνδρομητῶν μου.

Ταπεινὸ Γλασεμ [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν τῆς ἐορτῆς σας. Καταγγέλλαν ἀνεξέλεγκτον δὲν εἰμπορὸν νὰ δημοσιεύσω διὰ νὰ ἐξελέγξω δὲ τὴν ἰδικὴν σου, πρέπει νὰ ἔχω, — καὶ δυστυχῶς δὲν τὸ ἔχω, — τὸ φύλλον τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει. Ἐφρόντισα, καὶ ἅμα τὸ λάβω, καὶ ἰδῶ τὸ ἀκριβές, τότε μάλιστα, θὰ δημοσιεύθῃ.

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Κυκλαμίνου τῆς Ζακύνθου ἐλήθη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα, Ἰαμία Νηρηίδος. Σοῦ ἔστειλα ἐν Σῆμα καὶ σε παρακαλῶ νὰ το δεχθῇς δωρεάν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐμπνευσμένης σου προτάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν τὴν ὠραίαν καὶ τόσον ἐπιτυχὴ αὐτὴν καινοτομίαν.

Προθύμως σὲ συγχωρῶ, Πολικὴ Ἀσπὴρ, διὰ τὰ παράπονα τῆς προηγουμένης σου ἐπιστολῆς καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι τὰ ἔκαμε ἀπὸ τὴν πολλὴν σου ἀγάπην. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραδέον. Περὶ τοῦ διηγηματικοῦ σοῦ ἀπῆλθον ἄλλως; τε δὲν πιστεύω νὰ το ἔστειλεις πρὸς δημοσίευσιν, διότι συ γινώσκεις καλὰ τὸν Ὀδηγόν.

Ποιήματα, περιγραφὴν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, περιγραφὴν τῆς λαμπαδηφορίας, χρονολογίματα, ἀνέκδοτα, εἰκόνας, τί καὶ τί δὲν περιέχουν αἱ δύο ἐπιστολαὶ τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς [ΕΕΕ] ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε φυλλάδια περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὰς καθ'αυτὸ ἐπιστολάς. Διὰτί; Διότι ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας δὲν εἶνε νὰ συνειθίσῃ τοὺς φίλους μου νὰ δημοσιογραφούν, ἀλλὰ νὰ γράφουν ὠραίαις ἐπιστολάς.

Καὶ τοῦ Ζδ-Ζδ ἐπίσης ἔλαβα τρεῖς ἐκτελείς ἐπιστολάς [ΕΕΕ] περὶ τῶν αὐτῶν περίπου θεμάτων. Εἰς τὴν ἐρώτησιν του ἂν εἶνε ἱκανὸς νὰ πατήσῃ εἰς τὴν Ἰς Κυριακὴν, τοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ πλέον τὸ αἰσθάνεται μόνος του. Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε.

Ἀδύρην τελειοῦναι οἱ γάμοι τῆς Δορς Ἀσπασίας Α. Δημητρίου, τῆς φιλάτης μας Ἀργῆς Φιλίας, μετὰ τοῦ κ. Παύλου Α. Παυλίδου. Μὲ προσεκτικὰς ἐννεύσετάς εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ μοῦ εἶνε κάπως δίκαιον νὰ ὑπάγω τώρα εἰς τὸ Ράμι τῆς Αἰγύπτου! Πηγαίνω μόνον διὰ τῆς φαντασίας, καὶ συμπαραυρίσκομαι εἰς τὴν χαρμυδόντον τελετὴν, καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας εἰς τοὺς νεονύμφους πᾶσαν χαρὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν!

Μ' ἔκαμε καὶ ἐγέλασα πολὺ μὲ τὰ Εὐωνόκια σου, Ἀεροναῦτα [ΕΕ]. Τετράδια ἔστειλα. Χαίρω πολὺ ποῦ εἶνε ἰδικὰ σου τὰ Π. Πνεύματα. Πραγματικῶς ὑπάρχει χειρότερον ἀπὸ τὸ νὰ κλέπτῃ κανεὶς τὴν ξένην ἐργασίαν;

Ἡ Φιλίππαρος Ἰας [ΕΕ] εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπισκεφθῇ κατ' αὐτὰς τὰς Ἀθῆνας. Τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν μοῦ γράφει ἐκ τῆς πόλεως

σπρὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔστρεφε τὸ βλέμμα, καὶ ὅπου εὐρισκομένη τῶρα προσπαθεῖ νὰ ἀπνεύσῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσύτερον ἑλληνικὸν ἄερα!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τὴν Διαγωνισμοῦ μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀσπὴρ Ναυαρχίδα [Ε.Φ.Σ.], καὶ τὰ τρία που ἐπρότεινε ἦσαν ὠραιότατα) Ἀργυρᾶν Παροσίην (Α.Β. καί, γράφε μοῦ, νὰ προσπάθῃτε νὰ κάμῃτε τὰ γράμματά σου εὐαγγέλιωστα, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴ κουράζωμαι, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ συνειθίσῃ) Παιδικὴν Πελοπορίαν (Α.Ρ.) Ἀδραν Πονηγίον (Δ. Ι. Α.) καὶ Μπομπονιέραν (Α.Σ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-λάξουν: ἡ Πηλακὴ Ἀκτίς μὲ τὴν Παιδικὴν Χαράν, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Μικρὰν Βολιωτοπούλιν, Ροδοδάκτυλον Ἠὸν καὶ Ἀέτιον Ὀμμα — τὸ Ἀκτινοβολόν — Ἀστρον μὲ τὴν Θεταλίδαν Καλλιτέχνην — ὁ Χρυσόμαλλος Κρίδς μὲ τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἡλεκτρικὸν Σπινθηρὰ καὶ Ἀργεῖον τῆς Ἀγάπης — ὁ Μερελίμ μὲ τὴν Δωρίδα Παρθένον — ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν Γλυκεῖαν Ματιάν. Ἀδρόν Δόπ, Ζαππίδα καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου — ὁ Ζδ-Ζδ μὲ τὴν Φαληρικὴν Ἀδραν καὶ Γλυκεῖαν Ματιάν — ἡ Μικρὰ Βολιωτρία μὲ τὴν Ζαππίδα, Ἡλεκτρικὴν Σπινθηρὰ, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Πλοῖον τοῦ Δουναθῶος καὶ Μορίον Ἀιτωανέταν — τὸ Χαριτωμένο Ἀργεῖον — διὰ μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα καὶ Κοκκινουροθρεμμένον — ὁ Τόλλος Ὀστίλλιος μὲ τὴν Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου, Μικρὰν Τρελλιδίαν, Μὲς Δόγχαν καὶ Ζδ-Ζδ — ὁ Βασίλειος τῶν Ρόδων μὲ τὴν Ζαππίδα, Μπάριπα Λινάρδον, Ζδ-Ζδ καὶ Κόρην τοῦ Αἰδέρος — ὁ Μικρὸς Βιολιστὴς μὲ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Μαργαρίον Ρόδον καὶ Χιακὸν Ὀρίοντα — ἡ Χαρὰ τῶν Γορέων μὲ τὴν Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου, Παιδικὴν Χαράν, Ἐλ-ληνα Ἀθλητὴν καὶ Ἐλπίδα τῶν Γορέων — τὸ Ἰαμία Νηρηίδος μὲ τὸν Βάδεν-Πάουελ καὶ Ζακυνθινὸν Ἀεράν — ἡ Θεταλὶς Καλλιτέχνης μὲ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παναγαϊκοῦ, Φάουστ, Βροτὴν τοῦ Διδος καὶ Πρὸν τῶν Ἀργέλων — ὁ Νιάρχος μὲ τὸν Ἀδρον τοῦ Γάνου, Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολόγγιον καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσαίωνα μὲ τὸ Κεντρί, Ἀμαρῶνα τῆς Βουλώνης, Δημητρίον τὸν Φαληρέα, Μελητογενὴ καὶ Σμυρναϊτᾶν — ὁ Ἀδων τῆς Νεμέας μὲ τὴν Μώωσιν, Ἀδραν τοῦ Πηλίου, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα καὶ Μικρὰν Βολιωτοπούλιν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδῶσιν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφεῖοῦ μας τὰ ὀρεϊλόμενα.

Ἡ Διάπλάσις ἀσπ

τας ἔκαμες μόνη σου· σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτη-
σας.) Χρυσὸν Μῆλον (βέβαια, ἔγινε λάθος ἀπὸ
τὸν διευκρινιστὴν· Σῆμα σου ἔστειλα· ὅλοι σ' εὐ-
χαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις καὶ σου εὐχονται τα-
χαίαν καὶ τελεάν ἀνάρωσιν.) Πανταγοῦ Πα-
ρόντα (εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ πόλεμος εἶνε τὸ
ζήτημα τῆς ἡμέρας, καὶ ἄλλοι ἐνδιαφέρονται ὑ-
πὲρ τῶν Ρώσων καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῶν Ἰαπώνων·
ἡμεῖς βέβαια πρέπει νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῶν ὁ-
μοδόξων· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μας ἐμποδίζει νὰ ὁμο-
λογοῦμεν ὅτι καὶ οἱ Ἰάπωνες ἀνεδείχθησαν ἡ-
ρώες.) Προῖον τοῦ Ζερύρου (βεβαίως, θὰ δη-
μοσιεύσῃ καὶ ἄλλας ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου, μὲ
τὴν σειρὰν· [Ε] διὰ τὸ ποιηματικὸν· νὰ, πολ-
λοὺς διαγωνισμοὺς θὰ προκηρύξῃ κατ' αὐτάς,
καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων, μεταφράσεως ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ.) Σταραχτὸν Μπούλλερ (ἔστειλα.)
Μαγευτικὸν Δάσος (ἔστειλα τὸ 13-14 ἐκ νέου
πρὸς ὅλους.) Παρθένον Δάσος, Ροδοδάκτυλον
Ἥδ' (χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ· χαίρω ἀκόμη
ποῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου σὲ
παρηγόρησα καὶ σε διεσκεδάσα τόσον καλὰ· ὅ-
ταν μου γράφῃς ὅμως νὰ μὴ στρυμώχνῃς τόσον
τὰ γράμματα εἰς τὸ τέλος, διότι μου πονοῦν
τὰ μάτια· ὅπως ἀρχίζεις καλὰ, ἔτσι καὶ νὰ τε-
λειώνῃς.) Νιαράραν (ἔχει καλῶς.) Ἀστερδεν-
τα Οὐρανὸν ([Ε] διὰ τὸ ἀλληγορικῶς εἰκονο-
γραφεῖν ψευδωνυμὸν σου.) Ὠραῖαν Λευκάδα
(εὐχαριστῶς δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλὰ
κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ μου στείλῃ
1 δραχμὴν καὶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος.) Τηλε-
μαχρον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολὺ.) Κόκκινον
Κρίνον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐκθεσιν· εἶνε πε-
ριττὸν ὅμως νὰ σημειώγῃς ἀπὸ πάνω ὅτι εἶνε διὰ
τὸν διαγωνισμόν τῶν Εὐνήμων· διότι καὶ νὰ
μὴν εἶνε, ἐγώ, δὲν λαμβάνω καί τι ὥραϊον,
εἴτε ἐπιστολήν, εἴτε ποιήμα, εἴτε ἐκθεσιν, πάν-
τοτε δίδω εὐσημα.) Θεσταλὶδα Καλλιτέχνηδα
(ἔσ-ειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.)
Χαράν τῶν Γονέων (ἔκαμες πολὺ καλὰ.) Με-
τελλεχ ([Ε] διὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.) Χαι-
τωμένο Ἀγγελουδὶ ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ
δι' ὅσα γράφεις.) Πυρεσιπώλην ([Ε] μου ἤρε-
σεν ἡ ἱστορία τῆς πρωταπριλιάς.) Ζαππίδα
(Σῆμα ἔστειλα.) Σαταγὰν, Μικρὸν Βιολιστήν
(χαίρω πολὺ.) Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη (ὁ κ. Π.
τὸν ἐνθυμεῖται κάλλιστα τὴν μπαμπά σου, καὶ σὲ
παρακαλεῖ νὰ του εἰπῇς τοὺς φιλικοὺς χαιρετι-
σμούς· του.) Μικρὰν Βιολίστριαν (ἐνεκρίθη.)
Πτωχικήν Καλύβαν (ὥραϊα· ἀλλ' ὁ Π. βεβαί-
ως κατὰ λάθος σου ἔρριψε τὴν πέτραν· θὰ ἤθελε
νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν.) Βασιλέα τῶν
Ρόδων, Τύλλον Ὀσείλλιον (μὰ δὲν ἦτο λό-
γος αὐτὸς νὰ μὴ μου γράψῃ· εἶδες λοιπὸν τί ρι-
γυρὰ που κάμνεις μὲ τὸ Σῆμα; ἔτσι ὅσα
παιδιά το σοροῦν.) Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον
(ἔστειλα εὐμορφὸν τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς
τὸ ἐξῆς νὰ τα γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον
χάρου.) Ναπολέοντα Πρωτὸν (α' εὐχαριστῶ
πολὺ δι' ὅσα γράφεις· εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρισιν
τοῦ ψευδωνύμου σου.) Πεπρωμένον, Νευρο-
σπαστον (βεβαιότατα.) Δωδώνην (τὰ ἔστειλα·
καὶ ἔτσι ὁ πόμος, ὁ ὁποῖος σ' ἐμάγνευε, εἶνε
τώρα πλήρης.) Αὐραν τῆς Ἐλευθερίας ([Ε] ἡ
ἐπιστολή σου χαριτωμένη· καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι
τώρα θὰ μου γράψῃς συχνότερα.) Ἴον (εἶμαι
εὐτυχὴς δι' ὅσα γράφεις, καὶ εὐχαριστῶ πολὺ
τὴν καλὴν σου μαμάν· τὰς πληροφoρίας σου
ὅμως δὲν εἰμπορῶ νάνακονώσω, διότι αὐταὶ
πλέον δημοσιεύονται εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας ἐπὶ
πληρωμῇ· εὐχαρίστως θὰ σου στείλω τὴν Β'.
Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» ὅμα λάβω τὸ ἀν-
τίτιμον, ὁρ. 3.) Ἡλιακὴν Ἀκτίνα, Ἀκτι-
νοβόλον Ἀστρον (πρὸς τοῦτο, φίλε μου, ἀρκεῖ
νὰ συμμορφωνεῖσαι πάντοτε μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ
Ὁδηγοῦ· τίποτε ἄλλο!) Μακρολαίμην (ὁ κ.
Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω
ὅτι μᾶλλον διὰ τοῦ ξεσπασμάτος ἡ δι' αὐτῆς
σεως τῆς συνδρομῆς θὰ κατορθωθῇ αὐτὸ που ἐπι-
θυμοῦμεν ὅλοι.) Νεφελωδὴ Ψυχὴν (διὰ τὴν
ὁποίαν, ἡ ἡμέρα ποῦ λαμβάνει τὸ φύλλον μου

εἶνε ἡ εὐτυχιστέρα.) Κάκκιαν, Χρυσόμαλλον
Κρίον (λοιπὸν... μετὰ τὰς ἐξετάσεις.) Πύργον
τῆς Πέτρας ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην
ἐπιστολήν.) Ἀλκίφρονα (καὶ σὺ μὴν ἀγοράζῃς
ἀπὸ αὐτὸν Δυσόχαρον· στέλνει τὸ ἀντίτιμον
ἀπ' εὐθείας.) Ἀγγὴν Ψυχὴν (ποῦ εἶχε νὰ μου
γράψῃ τόσον καιρὸν, ἀλλὰ τῆς ἐπενόησε τὸ
χέρι· χαίρω ποῦ τῆς ἐπέρατε καὶ ἔστειλα ὅ,τι
ἐζήτησε.) Τηψιπέτην Ἀετόν, Ἀριστέαν Νι-
κολαΐδου κ.τ.λ. κ.τ.λ.,

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10
Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διον νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Ἰθαρίᾳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεῖ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

176. Λεξιγραφίος.

Δύο γράμματα τῶν Γάλλων, μ' ἔντομον ἐάν
[ἐνώσης,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, παρευθὺς θὰ φα-
[νερώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρσῆς τοῦ Κάμπου

177. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι νῆτος τοῦ Αἰγαίου
Πατρὶς ἡρώος γενναίου·
Ἄν ἀποκιφαισθῶ.

Τότε θὰ καταρασθῶ. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζο-Ζο.

178. Αἰνίγμα.

Ποτομὸς τὸ ἀρσενικὸν μου
Στὴν Ἀσίαν τὴν Μικράν·
Καὶ γυνὴ τὸ θηλυκὸν μου,
Στὴν Γραφὴν τὴν Ἱερὰν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Σ. Πολυλά

179. Περόνη.

★ ★ ★ Νάντικατασταθούν οἱ ἄ-
★ ★ ★ στερικοί διὰ γραμμάτων
★ ★ ★ οὕτως, ὥστε νάναγινώσκε-
★ ★ ★ ται· καθεύδεις στρατηγὸς
★ ★ ★ ἀρχαῖος, ὀριζοντίως γεωρ-
★ ★ ★ κικὸν ἐγκαλεῖον, δεξιῶς
★ ★ ★ μεγαλύνῃς καὶ ἀρίστε·
★ ★ ★ ρᾶ ὄπλον ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμανὺλ Τολιπούλου

180. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ναύρχος.
2 3 4 = Κάτι ὥραϊον.
3 4 1 6 7 = Ποταμός.
4 2 1 1 6 7 = Ζῶον.
5 3 6 7 = Τηγιῶδες.
6 4 1 2 5 1 = Πτηνόν.
7 3 1 6 7 = Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικαίου Ἡδοποῦ

181-182. Ἀστεία Παροράματα.

1. — Ἡ κυρία εἶνε ὥρα τῆς μαρᾶς Ὀσίας.
2. — Ὁ δούλος εἶνε νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ

183. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν
Τιτάν·

1, Ἀρχαῖος θεός. 2, Μυθολογικὴ νῆτος. 3,
Ποταμὸς τοῦ Ἀδου. 4, Σειρήν. 5, Μάντις. 6,
Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 7, Οἰνοχόος τοῦ Θεοῦ. 8,
Πέρσης στρατηγός. 9, Ἐνέργεια ὄπλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφῶς Καυδίας

184. Φωνηεντόληπον.

θνν - χρν - μ - φτε - θνς - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Λετοῦ

185. Γρόφος

το τ τ τ τ τ τ τ
το α το καὶ στή τ τ τ τ τ τ τ
το το τ τ τ τ τ τ τ
το οὐ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κροῦλου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 9 καὶ 10.

93. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.) — 94. Ἰος-ός.
— 95. Ἐκτός- ἔκτος. — 96. Ὦα-να - ἔν.

97. ΚΑΜΗΛΟΣ 93. ΠΑΦΟΣ
Α Α Ο Ε Ω Ρ Ι Ω Ν
ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΩΝΟΣ
Η Ο Τ Ι ΔΙΝΟΣ
ΔΟΥΤΡΟΝ ΜΑΡΙΑ
Ο Η Ο Ο
ΣΕ ΔΙΝΟΝ 99. Βόλος. — 100.

Οὐδὲν κρείττον τοῦ σιγῆ. (Δαμνόμενον τὸ
α' γράμμα τῆς α' στίλης, τὸ πρῶτον τῆς γ',
τὸ πρῶτον τῆς ε', ἔπειτα τὸ δεύτερον τῶν ἰ-
δίων, καὶ οὕτω καθεξῆς.) — 101. Ὁ Ἀντίδης,
ὁ Φιλοπομπὴν καὶ Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἀ-
πέθνον κατὰ τὸ ἔτος 183 π. Χ. — 102.
Ζεύς, Χάρυβδις, Τελαμών, Ρέα, Ζωμὸς, Φί-
λιππος, Δευκασία — ζ - χτρ - ζ - φλ - = Ζῆ
χῦτρα, ζῆ φίλια. — 103. Τὸ ὠραιότερον Σῆμα
εἶνε τὸ τῆς Διαπλάσεως. — 104. Δίωκε με-
γάλα, μὴ δίωκε μικρά. (Δύο καὶ μεγάλα —
μὴ δύο καὶ μικρά.)

105 Ὑπερώον (ὑπέρ, ὠόν.) — 106. Θήρα·
Ἥρα-θήρ. — 107. Πλάξ-Βλάξ. — 108 110.

1. Ὅτι ὁ μὲν κύκλος ἔχει τὸ κέντρον εἰς τὸ
μέσον, ἡ δὲ μέλισσα εἰς τὸ ἄκρον. 2, τὸ κά-
λιον (κάλλιον.) 3, ὁ Ἐπιδάτης —

111. ΔΙΜΑ 112 Μαλα-α = με +
ΙΜΕΡΑ (εὐάνδρος-εὐ =) Ἀρ-
ΜΕΔΙΑΝ δρος = ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ.
ΑΡΙΑΔΗΝΗ — 113-117. Διὰ
ΑΝΔΡΟΣ τοῦ Α: κάλπαρια,
ΑΝΟΙΑ Τανάρρα, ἀσπάλας,
ΗΣΑΥ ἄκαθα, ἀγαλμα. —

118. ΣΕΒΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ (Σελευκος, ΒΟΥ·
τυρον, ΤΟκιον, ΓΗλορος, ΡΑΣτων.) — 119.
Φίλους μὴ ταχὺ κτώ. — 120. Μὴ ἐπὶ παντὶ
λυποῦ (Μί - ἐπὶ πᾶν - τιλ ὑπ' - οὔ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ ἡλὶς λεπτα 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτα 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
λιγυτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφ. δελτάρια πάνταχθόν.
— Demétrius J. Zoidēs, Lycée Comm.
Et. Nouca Salonique (Turquie) (Δ, 41)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια ἐν τε τῇ ἐσωτερικῇ καὶ τῇ ἐξω-
τερικῇ. — Παναγιώτης Γ. Καλαματιανός.
Βόλος. (Δ, 42)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ
Μικρὰ Μυστικά. — Κωνσταντῆνος Σημαῖα,
ὁδὸς Λυκαβητοῦ 17, Ἀθῆναι. (Δ, 43)

Π αὐὲ ἀνταλλαγῇ δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ
τοὺς ἀποστέλλαντας. — Ἐλμῖνα (Πλιό-
δου, Πάτραι. (Δ, 44)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθὼς ὁ ἀργύρος ἐπιχρῶ-
σάμενος, με κοσμήματα
μαῖρα, κομψοτάτη.

Τραῖται φρ. 3. — Ταχυδρο-
μικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
ἔξωτερικόν φρ. χρ. 3, ἀνευ
προσθήκης ταχυδρομικῶν.